

KEES

JOH. VAN HULZEN

UITG. N.V. W.D. MEINEMA DELFT

KEES

HIJ DOET, OF HIJ GOOIT, MAAR HIJ HOUDT DE BAL VAST

K E E S

DOOR

JOH. VAN HULZEN

GEILLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

„Waf! Waf!”

„Stil! Sst! Niet zo hard.”

„Waf! Waf!”

„Ja, wacht nu, ik hoor je wel. Hier!”

Rrrr . . . daar rolt de bal. En Kees neemt een ren en stuift de bal na. Hap! daar heeft hij hem al. Och, dom beest! nu valt hij weer uit je bek. Pak hem dan, en houd hem vast, hoor! Zo, nu ben je knap.

En Kees houdt de bal goed vast in zijn bek. Dat is zwaar werk. Nou! Want die bal is groot en zijn bek is klein. En . . . die bal is hard. Fijn hard. Je kunt er haast niet in knij-pen.

Kalm aan, Kees, kalm aan! Breng hem maar bij den baas.

En weet je, wat Kees doet? Hij brengt de bal naar Cor en laat hem los.

„Mooi! Neen, stil nu! Want moes slaapt.”

Kees staat stil, kijkt, één oor òp, één oor néér. Heel wijs. Ja, Kees is een wijs-neus. Een slim kop-je heeft Kees. Maar hij is niet lang stil. Hij danst om Cor heen. Gooi hem dan! vraagt hij. Toe dan! Ik vind het zo leuk. Héél ver!

Cor vindt het ook leuk. Maar . . . moe slaapt en als Kees zo hard blaft, wordt moe wak-ker. En dat mag niet.

Slaapt moe? Slaapt Cor dan niet? Is moe naar bed

en Cor nog niet? Is moe soms ziek? Het is zo licht. De zon schijnt zo fel. Het is drie uur. Slaapt moe heus?

Ja, heus, en ze is niet ziek. Weet je, hoe dat komt?

Cor woont in een héél ver land. Op Ja-va. Ja-va is héél ver. Dan moet je eerst met de trein en dan op een boot. En dan kom je op de zee en dan vaar je heel, heel lang. Ja, dan slaap je ook in de boot op de zee. Zó lang duurt het. En zó ver is Ja-va.

Daar woont Cor in een groot huis. Op Ja-va is het erg warm. Al-tijd. Nooit is het daar koud en nooit sneeuwt het daar. En de bo-men zijn al-tijd groen, en nooit kaal.

Daar woont Cor. De men-sen daar zijn bruin. Maar Cor niet. Cor is een Hol-lands kind.

En weet je, waar-om zijn moe nu slaapt? Het is nu drie uur en dan is het er zo warm. Dan gaan veel men-sen een poos naar bed. Dat doet de moe van Cor ook. Va-der niet. Va-der is naar zijn werk. Cor gaat soms ook naar bed om twee uur. Maar hij speelt lie-ver in de tuin. O, die tuin is zo fijn! Zo groot en vol bo-men.

Maar hij maakt moe niet wak-ker. En daar-om zegt hij: „Stil toch wat, Kees! Moes slaapt”

Och, Kees kàn niet stil zijn. Zó'n pret heeft hij met Cor. De pret krie-belt in zijn keel.

„W w w!” broemt hij zacht. „Gooi dan! Toe dan!”

Cor plaagt hem. Hij doet, of hij gooit, maar hij houdt de bal vast. Dan schiet Kees weg, maar merkt, dat Cor hem fopt.

„Waf! waf!”

Rrr daar rolt Cor de bal weer de tuin in. Kees neemt een sprong, een duik en tolt o-ver de bal heen. Hap! Mis! De bal is kei-hard en springt weg.

„Ha-ha!“ Cor lacht er zelf hard om.

Daar komt Boe. Dat is de meid.

„Njo! Sst!“ zegt ze zacht. Want ze is ook bang, dat moe het hoort en dan is ze boos, denkt ze.

Kees brengt de bal weer in zijn bek naar Cor. Maar dan speelt Cor er niet meer mee. Hij doet hem in zijn zak.

Hij zit naast Cor op de stoep.

„Neen, Kees, wees nu niet zo dol meer. Koest! Zo stil dan. Kom maar hier. Zo!“

En Cor tikt hem op zijn rug en dan ligt Kees naast zijn baas, zijn jon-gen baas. Hij hijgt en zijn tong hangt uit zijn bek. Zo'n pret heeft hij ge-had. Hij kijkt Cor heel wijs aan. Fijn was het, hè? Nu zal ik zoet zijn en niet meer zo druk.

Hij zit naast Cor op de stoep. Wat is het warm! De stoep is heet. De zon brandt er op, wit en hel. Cor knijpt zijn o-gen wat toe. Kees ook. Eén poot legt hij

op de voet van Cor. Hij bijt zacht in Cors gro-te teen. Kijk eens, Cor heeft geen schoe-nen aan en geen kou-sen. Is hij dan arm? Wel-neen! Maar thuis mag hij op blo-te voe-ten lo-pen. Dat is koel. Als hij uit school komt, doet hij zijn schoe-nen uit.

Kees ligt maar stil bij zijn baas. Zo is het goed. Cor neemt een boek. Nu is het heel stil in huis. Moe slaapt. Bui-ten gloeit en brandt de zon. In de tuin sluipt een poes. Kees steekt zijn o-ren op, en kijkt. Wat moet dat dier hier? In *zijn* tuin? Och, ze loopt al door. Ik zal maar geen le-ven ma-ken.

Kees legt zijn kop op zijn poot, en doet zijn o-gen toe. Door een kier-tje kijkt hij de tuin in, naar het hek, naar de weg.

.....
HOOFD-STUK II. AL-LEEN EN TOCH PRET.
.....

Nu is Kees al-leen, want Cor is naar school. Dat is niet leuk. O neen, hoor! Wat moet hij nu doen? Zon-der vriend? Hij springt niet meer. Hij loopt maar wat rond, of ligt stil voor het hek. In huis is er geen mens, die met hem speelt. En het hek mag hij niet uit. Dat blijft dicht, en Kees kan nooit bij een vriend op de weg. Och, och, dat is wat voor hem!

Moe zegt: op de weg zijn vie-ze, stou-te hon-den, die bij-ten. En Kees moet een net hond-je zijn. Daar-om mag hij niet op de weg.

Maar dat be-grijpt hij nog niet.

Kijk, daar loopt een vriend van hem. Dié is vrij, vrij. Hè, kon hij er nú maar uit. E-ven maar. Hij danst voor het hek heen en weer.

Daar komt het hond-je van de straat naar hem toe. Het steekt zijn kop door het hek en het ruikt aan Kees' neus. Het springt en danst voor het hek.

Kom dan toch! zegt hij. Kom dan toch! Je hebt hier zo'n pret. Ga je mee zwer-ven? En spe-len en vech-ten?

Kees steekt zijn kop door het hek en zwaait met zijn staart.

Ik wil wel, maar ik kan niet. Ik mag niet. Hij kijkt om, naar het huis, waar moe is.

Nou, ik ga weg, hoor! Ik blijf hier niet. Daar gaat de hond weer, de weg op. Poeh! toe-tert een au-to. Trieng! belt een fiets. Hè, bij-na was het hond-je er on-der.

„Kijk, hier moet een zool op”

En als het vriend-je weg is, kijkt Kees heel be-droefd hem na en jankt. Hij loopt de tuin door, het huis in en gaat bij de keu-ken lig-gen. Hij ver-veelt zich. Hij hapt naar een vlieg. Hap! Mis! Hij staat op. Hap! Neen, Kees, je bent niet zo vlug als een vlieg.

Hé . . . ! wie komt daar het hek in? Een man. Een Chi-nees. Hij heeft een bak aan een riem op de rug. Wat moet dié hier doen? Op mijn erf? Bij mijn huis? Dat denkt Kees. Waf! Waf! Pas op!

Maar de man is niet bang voor Kees. Hij loopt de tuin door. Zo'n klein ding zal mij geen kwaad doen. Hij blaft, maar hij bijt niet. Hij loopt ge-woon door en gaat naar de meid, naar Boe. En die roept me-vrouw.

Moe komt en ziet wel, wie het is. Het is de schoen-ma-ker. Die maakt bij de men-sen thuis de schoe-nen.

„Is er nog werk, me-vrouw?”

„Ja, ik heb nog wat. Wacht maar.” Moe haalt een schoen van Cor. „Kijk, hier moet een zool op en een hak. Kun je dat?”

Kees staat er bij. Wat moet dat nu? Een schoen van mijn baas? Dat is niet pluis. Kees bromt: . . . rrrr! woef . . . En loopt om den man heen.

„Stil Kees!” zegt moe streng.

Ja, moe zegt maar: stil-stil! Maar ik pas op de schoen van mijn baas. Ik ver-trouw dien man niet. Hij ruikt zo raar. En . . . kijk, hij lacht zo vals.

De schoen-ma-ker lacht, knikt en zegt: „Ik kan het wel.” Hij zet de bak neer, haalt er een kruk uit, een blok leer en een ha-mer. Hij snijdt van een groot stuk leer een klein stuk af, net zo groot als de zool van Cors schoen. En dan neemt hij de ha-mer. Pang! pang! pang! Hij slaat hard op het leer.

Zie je wel, denkt Kees, daar heb je het al! Pang! pang! Hè! hij schrikt en springt te-rug. De man lacht.

Kees ziet het wel. Ja, ik zie het wel! Je lacht *mij* uit! Zo vals ben je. Wacht maar! Pang-pang! met een ha-mer op Cors schoen. Op de schoen van *mijn* baas!

De man houdt op met slaan. Hij boort een gat in het leer en nog één, prik, prik, prik . . . héél veel. En dan neemt hij uit de bak spij-ker-tjes van hout. Eén doet hij er in een gaa-tje. Pang! Hè . . . ! Nog één. Pang!

Boe zoekt . . .

Kees komt er bij staan. Pang! Hij is niet bang meer. Pang-pang! Hè, denkt Kees, ik kom maar niet te dicht-bij. Als ik eens zo'n pang op mijn kop kreeg . . . Hij ruikt aan de kist. Wat ruikt dat lek-ker! Wat zou dat zijn? Hij zet zijn poot op de bak. Pang! slaat de man weer. Kees schrikt, loopt om de bak heen, ruikt, snuift, steekt zijn kop in de bak en . . . hap! Hij heeft een stuk leer in zijn bek en holt er mee weg.

„Wàh . . . !” roept de Chi-nees en legt zijn ha-mer neer. Maar Kees is weg met het stuk leer. Hè! Wat is dat lek-ker! Zo fijn taai! Hij knauwt en kauwt er op.

Daar komt de man aan. Ja, ik zie je wel! Maar je krijgt het niet te-rug. Lek-ker niet! Jij doet pang-pang op de schoen van mijn baas, jij bent vals . . . en ik houd je leer. Het is veel te lek-ker!

Dàt is toch te erg! Kees loopt hard het huis in, mèt het stuk leer.

„Me-vrouw! Me-vrouw!” roept de man.

„Al klaar?” vraagt moe.

„Me-vrouw! De hond heeft mijn léér! Zó'n stuk!”

„Och, die stou-te hond toch! Waar is hij?”

„In huis, me-vrouw!”

Boe komt er ook bij. Waar is Kees toch? Boe zoekt, moe zoekt, hier, dáár, vóór, in de tuin, in de ka-mers . . . Hoor! wat knab-belt daar? On-der het bed? Moe kijkt . . . en ja hoor, daar zit Kees on-der het bed, mèt het stuk leer!

„Hier! stout dier! Geef hier! Wèg!” Ja, nu is de pret uit. Moe neemt het hem af. Hè! het was zo lek-ker!

De man krijgt het leer te-rug. Het is nat van Kees' bek. Hij doet het weer in zijn bak en lacht. Nu lacht moe ook en Boe ook. Kees staat om de hoek en kijkt heel slim naar den man. Ik heb hem toch lek-ker ge-plaagd. Wacht, ik doe het toch weer! Wacht maar!

Maar dat gaat niet meer, Kees! Want de schoen-ma-ker is net klaar. Kijk, hij staat op, geeft de schoen aan moe, krijgt geld en zegt: „Ta-bé, me-vrouw!”

Hij neemt de bak op zijn rug en gaat het hek uit.

Zie je wel, hij is bang, denkt Kees. O zo! Je bent vals en bang. Jij met je pang-pang! Waf! Waf!

„Cor, ik moet naar de pas-sar. Ga je mee?” vraagt moe. Ze moet naar de win-kels, wat ko-pen.

„Graag! Gaat va-der ook mee?”

„Neen, kind, ik ben moe en ik heb nog veel werk,” zegt va-der.

Cor vindt het fijn met moe uit te gaan. Want in de win-kels op de pas-sar is veel speel-goed. En daar kijkt hij zo graag naar.

Hij trekt gauw een schoon pak-je aan en kou-sen en schoe-nen.

Kees loopt om Cor heen, kijkt, kijkt en denkt: Wat is er nu aan de hand? Ga je soms uit? En *ik* dan? Laat je mij thuis?

„Ja, Kees, ik ga uit. Ik ga met moes naar de pas-sar.”

„Ai-ai-ai!” jankt Kees. „Ik wil ook mee.”

„Wil je ook mee?”

„Ai-ai! Ja-ja, ik wil graag mee.” En hij loopt en springt om zijn baas.

„Wil ik het eens aan moes vra-gen?”

„Ai-ai! Waf! Waf!”

„Goed. Wacht maar! Neen, stil nu, maak mijn scho-ne broek nu niet vuil!”

Kees danst mee.

„Moes?”

„Ben je klaar? Het is al laat. Gauw wat!”

„Ja, moes, ik ben klaar. Maar mag Kees ook mee?”

Kees zit stil en kijkt ook naar moe. Hij weet wel, waar-om het gaat. Heel goed.

„Och kind, het is al zes uur. Het is zó don-ker. Hij is nog nooit zo laat uit ge-weest.”

„Och, toe maar. Hij blijft wel bij ons.”

„Maar op de pas-sar is het druk.”

„Hij loopt niet weg. Dat doet hij nooit.”

Kees zit stil en kijkt ook naar moe.

Cor smeekt er om. Want het is ook een feest voor Cor, als Kees mee mag. Moe denkt nog eens na, kijkt naar Cor en Kees met zijn wijs kop-je en zegt: „Man, hoe vind jij het nu?”

„Wat wil Cor?”

„Ik wil zo graag, dat Kees mee gaat. Hij komt zo wei-nig uit. Hij zit al-tijd vast.”

„Och, laat maar. Maar pas goed op hem, hoor! Want hij weet nog geen weg.”

„Ha! Kees! Kees! Je mag mee! Kom! Fijn, hè?”

„Waf! Waf!” Zó blij is hij. Hij vliegt naar het hek, naast Cor en kijkt zijn baas heel blij aan. Cor doet de

knip los en Kees vliegt er uit. Ha! de weg! Vrij! Heer-lijk!

Maar Kees vindt het niet zo leuk als anders. Het is al haast don-ker. De zon is al weg. Dan kun je haast niets zien in de laan. Hij is een beet-je bang ook. Hij blijft maar dicht bij Cor. En Cor kijkt goed naar Kees. Als hij maar e-ven bijft staan, of naar een hond loopt, roept Cor gauw: „Kees! Kees!” En dan fluit hij. Dan komt Kees gauw naar zijn baas.

Wat een raar beest!

„Ziet U wel, moes, dat Kees bij ons blijft?”

„Ja, hij is een trouw dier.”

„Het is al don-ker. De lantaarns zijn al aan. Leuk zal het nu op de pas-sar zijn, ja, moes?”

Cor loopt aan moe's arm, dicht bij haar, en praat maar. Cor, moe en Kees.

Kijk! daar is de pas-sar al.

Wat licht en druk! Wat een win-kels! Wat veel mensen! Ja, nu vindt Kees het ook mooi. Hier is het niet don-ker meer.

Moe gaat een win-kel in en Cor en Kees ook. Kees kijkt hiér, hij kijkt dáár. Och, och, wat is het hier mooi! Hij ziet een hond ach-ter een ruit. Hè! wat is dat? Is dat ook een vriend van hem? Wat staat hij stil! En wat kijkt hij strak voor zich uit met zijn kraal-o-gen!

Kees ruikt eens aan de ruit. Wat een raar beest! Zo rond en zo stil Zijn po-ten zijn zo dik en recht en zijn lijf is net een rond kus-sen. Zijn o-gen zijn van glas. Kees ruikt aan de ruit, maar de hond er ach-ter doet niets.

Ha! daar is een èch-te vriend van hem! Gauw loopt Kees naar hem toe en is al op straat. En . . . Cor ziet het niet. Hij kijkt naar een spoor. Die gaat zo mooi! Hij windt de veer op en dan gaat de trein . . . rrrrt! en rijdt snel weg.

Maar Kees gaat ook snel weg. En dàt ziet Cor niét. En moe ook niet, want die kijkt naar kant en zij en naar een pak-je voor Cor.

Och, Kees, wat doe je nu? Waar ga je heen? Blijf toch bij je baas en de vrouw!

Maar neen hoor, hij gaat zijn vriend na. Een mooi-e, gro-te vriend is het, een mooi-e hond. En Kees denkt niet meer aan Cor en loopt met de hond mee. Dan staat hij stil en speelt weer. Dan holt hij weer door, een zij-straat in. Wéér een zij-straat in, heel ver, heel ver loopt Kees, zó ver, dat hij niet eens meer zijn naam of het flui-ten hoort. Hij loopt, loopt heel hard, de straat uit, heel ver. Hij komt op een gro-te weg, die don-ker is. Waar is hij? Hij weet het niet.

Ar-me Kees! Waar is je huis? Het is al zo laat! Ga toch naar huis! Het is al nacht.

Hij jankt, zo bang is hij. Want hij is nog klein en hij is nog nooit al-leen ge-weest. Nog nooit zo ver. En nu weet hij zijn huis niet meer en zijn baas niet meer.

Ar-me Kees is al-leen in de nacht. Hij loopt, holt, ruikt aan al-les. Zijn tong hangt uit zijn bek. Hij hijgt, hijgt maar en snuift en ruikt, aan al-les. Aan de weg. Maar dat is zijn weg niet. Aan elk huis, maar zijn huis is het niet. Aan de be-nen van de men-sen, maar . . . dan krijgt hij een schop. En hij wordt zo moe.

Dan blijft hij staan, heft zijn kop op en huilt, huilt in de nacht.

Ver-dwaald . . .

Maar daar weet Cor nog niets van. Hij denkt niet aan zijn hond, maar speelt met zijn spoor. Hij ziet niets dan de trein.

Moe wel. Ze kijkt op, schrikt en roept: „Waar is Kees?”

Cor zet de trein neer. Hij wordt bleek, springt op en holt de weg op. Hij fluit en schreeuwt: „Kees! Kees!” Hij kijkt, kijkt, maar Kees ziet hij niet.

„Waar is mijn hond?” vraagt hij aan een man, die voor de winkel staat.

„Zo'n klei-ne?”

„Ja!”

„O, ik zag, dat hij dáár-heen liep, met een gro-te.”

Cor holt de straat in, fluit, schreeuwt, kijkt, maar Kees ziet hij niet. Dan loopt hij weer te-rug naar zijn moe.

„Moes, hij is weg!” Cor huult bij-na, kijkt be-droefd rond, bang, fluit en roept. Moe is boos.

„Je hebt niet goed op hem ge-let. Je was te druk met je spoor en keek heel niet naar Kees.”

Cor zegt niets. Hij weet wel, dat moe ge-lijk heeft. Hij huult stil.

„Moes is hij nu weg?”

„Ik ben er bang voor.”

„Hij is mis-schien naar huis.”

„Ik vrees, dat hij de weg nog niet weet. Hij is nog zo jong.”

Ze gaan naar huis. De laan is don-ker. Cor kijkt in el-ke straat en waar hij een hond ziet, loopt hij er hard heen en roept maar zijn hond-je is het niet. Moe is stil. Moes zeg toch wat!

„Doen ze een klei-ne hond kwaad?”

„Ik denk het niet.”

„Mis-schien heeft een an-der hem.”

„Mis-schien.”

„Mis-schien is hij thuis.”

„We zijn er zo.”

„Of bij de po-li-tie op het kan-toor.”

„Va-der zal daar mor-gen eens vra-gen.”

„La-ten we het nú gaan doen!”

„Lie-ve jon-gen, nu is hij er nog niet.”

Wat is de weg naar huis lang en don-ker! Dáár! Cor ziet een klei-ne hond, holt voor-tuit en roept. Ach, de hond loopt weg Hij is van een an-der.

Nu zijn ze dicht bij huis en Cor loopt hard het hek in. Va-der is er. Hij werkt, schrijft.

„Is Kees er?”

„Nee, is hij weg?”

„Ja”

Cor gaat naar bin-nen en huult erg. O, wat is hij be-droefd. Hij loopt de tuin weer in en kijkt de weg op.

„Hoe kàn dat nu?” vraagt va-der een beet-je boos aan moe.

„Ja, hoe kan dat! Ik was druk in de win-kel aan het zoe-ken en ko-pen. En Cor was druk met een trein. En toen was Kees weg.”

Meer zegt moe niet. En va-der vraagt niets meer. Hij is ook stil. Moe maakt de ta-fel klaar. Het is hoog tijd om te e-ten. Cor komt bin-nen en gaat aan ta-fel.

Va-der bidt. Cor huult. En moe is stil. Ze e-ten. Cor bij-na niet. Hij kàn niet. Het ver-driet zit in zijn keel.

Als ze klaar zijn, neemt va-der de Bij-bel, en leest van een her-der, die veel schaa-p-jes had Eén liep er weg. Dat zag de her-der eerst niet. Toen hij bij de stal kwam, zag hij, dat er één niet was. En toen ging de her-der weer de weg op en zocht naar het schaa-p-je. Heel lang. Net zo lang, tot hij het vond. Och, wat was het moe! Het kon niet eens meer lo-pen, zó moe was het. En toen zei de her-der: Kom maar, schaa-p-je! Ik draag je wel. Want ik ben sterk. En hij nam het op en droeg het naar huis. Toen was het schaa-p-je blij en de her-der was ook blij.

Dat leest va-der. Dan doet va-der het boek dicht.

Cor kàn niet meer aan ta-fel zit-ten. Hij snikt, snikt en komt bij va-der staan. „Ik kan hem toch niet ha-len. Ik weet niet waar hij is.”

Moe keert zich om. Schreit zij ook?

Va-der houdt Cor in zijn arm en streelt hem o-ver het hoofd.

„Ik zal mor-gen naar het kan-toor gaan en het aan de po-li-tie zeg-gen. Mis-schien vindt de po-li-tie hem wel.”

„En slaan ze hem dan niet dood?”

„Wel-neen, kind! Hij vindt wel een huis mis-schien, waar hij slaapt. Ga jij nu ook maar sla-pen.” Va-der kust hem.

Moe brengt hem naar bed. Hij knielt bij moe's schoot en vraagt: „Lie-ve Heer-e be-waar ons de-ze nacht en en laat Kees de weg naar huis vin-den.”

Cor ligt in bed, maar hij slaapt niet. Hij denkt maar aan Kees, zijn lie-ve hond. Waar zou hij zijn? Op de weg? In het huis van een an-der? Dood? Door een

au-to? Zou een gro-te hond hem bij-ten? Zou hij de weg te-rug vin-den? Het schaap-je kon het ook niet. De her-der zocht net zo lang, tot hij het vond. Waar moest Cor zoe-ken? De stad is zo groot Och, Kees, waar-om ging je weg! Waar-om bleef je niet bij me!

Hoor va-der sluit de deur. Hij draait de sleu-tel om. Nu is het uit. Is het hek?

„Va-der!” roept Cor.

„Wat is er, Cor?”

„Is het hek o-pen?”

„Ja, het hek heb ik niet dicht ge-daan. Mis-schien . . . als hij het vindt.”

Cor ligt lang stil. Het licht in huis is uit. Al-leen vóór brandt één lamp-je. Va-der slaapt en moe ook. Heel ver blaft een hond, zwaar en boos. Als die hond

Cor drukt zijn hoofd in het kus-sen

Hij ziet een straat-vriend-je. Ga je mee? Ja? Kom dan! Hé-hé! niet bij-ten! Au-au! jij bijt zo hard.

Ze hol-len weg. Kees ziet een bak Hij ruikt wat. Hij ruikt, dat hij hon-ger heeft. Vlees? Hij zet zijn po-ten op de rand, drukt, heel hard, want hij ruikt e-ten. Bom, daar valt de bak om. Hij graait met zijn snuit in het vuil en vindt een been! Ha! een been! Fijn! Nu kan hij e-ten! Hij kluift en knauwt zó lang, dat zijn klei-ne bek er pijn van doet. Krak-krak, doet het been. Is het lek-ker? Mag ik ook wat? vraagt de an-der, en knab-belt mee. Neen, hoor, eet jij het maar op. Het is mij te hard.

Maar voor Kees is het niet te hard. Als je hon-ger hebt, is al-les lek-ker. Zijn bek doet pijn, maar hij likt en zuigt en knauwt net zo lang, tot hij moe is en hij de hon-ger niet zo erg meer voelt in zijn buik.

Waar is zijn vriend-je nu? Weg! Voor-uit dan maar weer! Hij zwerft

Eén dag, nog een nacht, nõg een dag en Kees, het net-te hond-je van Cor, is een straat-hond. Hij wordt vies. Hij krijgt een beet van een vij-and. Zijn poot is stuk. En zijn oor bloedt. Ach, Kees, wat moet er nu van je wor-den! Hij zwerft, hij weet niet waar-heen. Eet vies brood uit de bak-ken langs de weg.

De der-de nacht slaapt hij weer op de trap van een huis. Het is erg koud en het re-gent weer. Op de trap is het droog. Treu-rig en moe ligt hij daar. Hij slaapt in. En als het licht wordt, blijft hij er nog. Wat moet hij doen op straat? Het re-gent nog. De weg is vol mod-der. Hij schrikt. Hij hoort een mens bin-nen. De deur gaat o-pen Een jon-gen. Pas op, Kees!

Hij staat op, maar loopt niet weg. Hij voelt: dié zal me niets doen. Neen, Jááp zal hem niets doen. Hij vindt het een aar-dig hond-je. Kees snuf-felt aan zijn

hand, aan zijn voet. Hij ruikt wel, dat het niet zijn ei-gen baas is maar . . . hij had toch geen mees-ter meer en een hond zon-der mees-ter is treu-rig.

Kees kéék ook treu-rig, zó be-droefd, dat Jaap zijn huis in-ging en aan zijn moe vraagt: „Moes, heeft u nog een stuk brood?”

„Kun je niet e-ven wach-ten. Heb je zo'n trek?”

„Nee, het is voor een hond-je, dat op de trap zit.”

„Pas maar op, zo'n straat-hond! Van wien is hij?”

„Dat weet ik niet. Hij wil niet weg.”

„Hier dan.”

Jaap gaat gauw met een stuk brood naar Kees. „Hier hoor! voor jou!” Hij hurkt bij hem en breekt tel-kens een stuk van de korst af. Kees kauwt het niet. Hij *slikt* het weg. Zo'n hon-ger heeft hij. „Nee! stil! niet zo gauw! Niet al-les in-eens. Stuk-je voor stuk-je. Zo . . .”

Tel-kens krijgt hij een hap uit Jaaps hand en Jaap streelt hem o-ver zijn kop. Kees zwaait met zijn staart en kijkt Jaap erg lief aan. Hij is zo blij en zo dank-baar. Hij voelt: dat is óók een lie-ve baas, net als . . . wie was die àn-der ook weer? Met die bal . . .? Och, Kees is nog zo jong. Hij ver-géét gauw. Het is zo lang ge-le-den!

„Lek-ker, ja? Jij hebt hon-ger, zeg!”

Kees kauwt, kijkt Jaap aan en denkt: hé, die praat net als . . ., net zo aar-dig. Jaap houdt in-eens veel van het dier, dat niet bang is en uit zijn hand eet. Het ziet er wel vies uit, maar een straat-hond is het toch vast niet, dat ziet hij wel. Hij denkt na . . . Dan gaat hij ver-le-gen naar bin-nen. Kees gaat mee, maar blijft in de gang bij de deur staan.

„Moes . . .,” zegt Jaap ver-le-gen, „moes, het is zo'n lief beest . . .”

„Zo. Maar stuur hem nu maar weg Wat? Is hij dat?”

Moe ziet Kees staan.

„Ja, ik heb nog nooit”

„Och, hij loopt toch weg. Het is een hond van de straat.”

„Maar het is een net hond-je. Als ik hem was, met zeep mag hij?”

„Hij loopt toch weg.”

„Maar als hij *niet* weg-loopt?”

„Stuur hem maar weg! Wat heb je er aan? Honden geven al-tijd last.”

„Waar moet hij dan heen?” Jaap kijkt naar Kees, die nu dicht-bij staat en al-les hoort. Hij voelt wel, dat het om hem gaat. „Ik heb nog nooit een hond-je ge-had.”

„Als hij niet weg-loopt” Dat zegt moe, maar ze denkt: hij loopt toch weg.

Maar Kees blijft wel. Waar moet hij heen? Hij heeft het veel te goed bij Jaap. Wel niet zo goed als bij Cor. Want Jaap is geen rij-ke jon-gen; hij woont in een huis van bam-boe. Maar dat is toch veel be-ter dan op straat.

„Bruun,” zegt Jaap. Wat is dat? Bruun? Een nieu-we naam. „Bruun, blijf je bij ons? Loop je niet weg? Hier, Bruun, hier, is je mand, met een doek er in. Dat is je bed. Hè? En el-ke dag mag je met me uit.”

Zo wordt Kees Bruun. O, Jaap is zo blij met Bruun! En Bruun is blij, dat hij een mees-ter heeft. Want een hond zon-der baas is niets. Hij is vrij, een hek is er niet. Hij mag de weg op, als hij wil, de straat op met een vriend, en zo leert hij de weg. Hij gaat ook veel met Jaap uit. En moe houdt nu ook wel van Bruun. Ja,

nu heb je een nieuw huis, Bruun! Denk je nu nooit meer aan je oud? Je hebt nu een nieu-we naam. Weet je nu niet meer je ou-de? Je hebt nu een nieu-wen baas; Jaap heet hij. Denk je nu nóóit meer aan Cor ?

Cor denkt nog wel aan jou, Kees. Hij kàn je niet ver-ge-ten, want hij houdt nòg erg veel van jou. Weet je nog wel die eer-ste nacht . . . ? Je was blij, toen je het licht zag, de dag, weet je wel? Cor ook. Hij sliep ook haast niet. Toen stond hij op. Om vijf uur. Om half zes werd het iets licht. Het hek stond o-pen. Maar Kees was er niet. Weg. Voor-goed weg.

Va-der ging naar het kan-toor. Hij vroeg aan de po-li-tie, of ze ook een hond-je ge-von-den had-den. Maar men wist er niets van. El-ke dag weer keek Cor naar Kees uit. Hij wist niet, dat hij al een nieuw huis had.

Kees is nu al tien da-gen weg. Cor denkt nu niet zo veel meer aan hem. Hij denkt: die komt tòch niet meer te-rug. Kees ben ik kwijt. Hij blijft weg. Tien da-gen al. Tien.

Hij gaat naar school. Hij heeft knik-kers in zijn zak. Hij voelt ze. Hij heeft ze van moe. Hij gaat er op school mee spe-len, op het erf, met Wim. Wim kàn het goed, maar hij, Cor zal zijn best doen. Daar loopt Wim al! Dáár . . . ! Wat . . . ?

Cor schrikt, staat stil, kijkt . . . Wat is dat? Wie is dat? Is dat . . . Kees? Zijn hond? Bij een . . . àn-der?

Cor geeft een schreeuw: „Kees!”

Kees stond plots stil, schudt met zijn kop, kijkt om en rond. Het is zo druk op de weg. Hij ruikt in de lucht. „Kees!” Hoor! wie fluit daar? Naar hem? Wie roept zijn naam, hem? Hij spitst zijn o-ren.

„Hier Kees! Dag Kees!” Cor staat bij hem.

Kees is dol! Hij ruikt en springt en blaft en holt naar Cor, van Jaap weg. Nú ziet Jaap het pas, en hij schreeuwt: „Hier, Bruun, hier! Wat doe je! Hier!”

Kees springt te-gen Cor op. Zijn ou-de baas! Hij likt zijn hand en danst en blaft, zó blij is hij!

„Dag Kees! Dag beest! Bèn je daar? Wat fijn! Kom! Gauw mee met den baas!”

Maar . . . daar komt Jaap aan. Hij is bleek, hij hoort wel, wat Cor zegt. Hij wordt boos, want hij houdt zo-veel van Bruun.

„Dat is *mijn* hond. Hij lag bij òns op de trap!”

„Jouw hond? Niets van aan! Mijn hond! Hij is ver-dwaald. Mijn hond! Kijk maar! Hè Kees? Kom maar bij den baas!” En Kees, die dol-blij is, dat hij Cor weer ziet en ruikt, springt en danst om hem heen en blaft blij: „Waf! Waf! Waf!”

„Zie je wel, dat het *mijn* hond is?”

„Bruun, kom hier!” roept Jaap kwaad.

Maar Kees hoort niet meer naar zijn nieu-we naam. Cor holt hard weg en . . . Kees holt hem na, tot huis toe. Jaap holt hen na, maar zó hard als Cor en Bruun kan hij het niet. Hij blijft staan, hijgt en ziet . . . dat ze de hoek om-gaan. Bruun is weg. Hij voelt het.

Cor is al thuis. „Moes! Moes! Hier is Kees weer!” schreeuwt hij door het huis. Moe komt er al aan. Wat? Ze schrikt er van, als ze het dier ziet. Kees loopt blij naar haar toe. Hij springt het huis door. Ruikt aan al-les: aan de vloer, aan de kast, aan het buf-fet, aan de mat-ten. Ja. dat is de reuk van zijn oud huis, zijn èch-te

huis. Dat was zijn vloer, zijn kast, zijn mat-ten. O! wat is Kees blij. Hij krijgt vlees en brood en drinkt uit een blik bij de put: zijn blik. Hij is weer *thuis*!

... en holt naar Cor.

„Nu gauw naar school, Cor, gauw! Anders ben je te laat! Het is al half acht!”

„Past U goed op hem, moes?”

„Ja, kind, Kees loopt nú niet meer weg. Ga maar gauw naar school!”

Hij holt weg, doet het hek dicht. Neen, Kees kan niet mee. Die blijft thuis. Ja, Cor is te laat. De klas zit al stil. Cor hijgt, zo hard liep hij.

„Hé, Cor,” zegt Juf, „wat ben je laat? Hoe komt dat?”

Hij is weer thuis.

„Mijn hond is terecht, Juf! Ik zag hem en heb hem naar huis ge-bracht.”

„Zo! Dat is fijn, jong!”

„Ja, Juf! Ik zag hem en toen riep ik: Kees! en direct kwam hij naar me toe

en ging mee.” En Cor lacht en hijgt, als hij het vertelt. En de klas lacht ook mee en is ook blij. En Juf ook.

Als Cor om elf uur thuis-komt, wacht Kees op hem. Wat? Is het hek niet dicht?

„Dag moe! Waar-om is het hek niet dicht?”

„Hij loopt niet meer weg, kind. Wees daar maar niet bang voor. En nu kent hij de weg naar huis”

Als Va-der thuis komt en Kees ziet, dan is hij net zo blij als Cor. „Nou, dat is óók een won-der,” zegt hij en lacht.

Maar weet je, wie *niet* blij is? Daar loopt hij, Jaap. Hij komt ook thuis, bij zijn moe.

„Wat is er, Jaap?”

„Hij is weg.”

„Bruun?”

Jaap knikt. Hij huilt. „Hij was van een an-der Ik riep, maar hij wou niet. Hij liet me staan.”

„Ja, ik dacht het wel, dat hij ver-dwaald was. Stil maar, kind, jij krijgt wel eens een an-der hond-je van me.”

Maar Jaap schudt van neen. „Ik wil geen an-der.” Zo be-droefd is Jaap en zó-veel houdt hij van Bruun, die nu weer Kees is.

Die a-vond slaapt Kees weer in zijn ei-gen huis. En Cor zegt: „Ik vind het toch zo fijn, dat Kees nu hier slaapt. Maar moes U weet wel, die jon-gen, die mòcht hem toch niet hou-den?”

„Och, het is toch wel lief van hem, dat hij voor Kees zorg-de.”

„Hij was kwaad op me. Hij zei: mijn hond is het. Hij lag bij ons op de trap. Maar hij was toch eerst van ons?”

„Ja, het is jouw hond, van ons. Maar die jon-gen wist dat niet. Hij vond hem. Er lo-pen er zo-veel. Ken je dien jon-gen?”

„Zijn naam niet. Maar als ik hem zie, wèl. Zou hij kwaad zijn?”

„Als je hem ziet, moet je eens vra-gen, of hij hier komt. Dan zal ik wel eens met hem pra-ten. En dan be-grijpt hij het wel.”

Ja, dat vindt Cor goed. Dat zal hij doen. Nu moet hij naar bed. En, als el-ke a-vond, knielt hij wéér bij moe's schoot en nu bidt hij: „Lie-ve Hee-re, be-waar ons de-ze nacht en dank U wel, dat Kees er weer is en ik zal goed op hem pas-sen en geef dien jon-gen ook een hond-je, a-men.”

Moe kust hem. „Nacht, kind!”

„Nacht, moe!”

Hè, wat is het bed nú fijn!

INHOUD.

I.	Kees en Cor	5
II.	Al-leen en tòch pret	9
III.	Ver-dwaald	14
IV.	Zon-der Kees	18
V.	Kees wordt Bruun	22
VI.	Weer thuis	27
